

Begrundelse til at søge Lovens Bemyndigelser udvidede, og det er da ogsaa fra alle Sider erkendt, at Vanskelighederne har været saa stigende og Byrderne saa meget mere trykkende i den senere Tid, at der er tilstrækkelig Begrundelse til at gaa videre.

Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) omtalte jo, at det Tal, som foreslaas, er et Skønstal. Det kan ikke være andet. Overhovedet har de Tal, som efterhaanden er fastsatte i disse Love, kun været Tal, der er satte paa Skøn. Ingen kan sige, at det netop er det Antal Kroner, der skal eller bør anvendes af Kommunerne. Men hidtil er Bevillingsmagten gaaet frem paa samme Maade. Den har to Gange godkendt det Skøn, Regeringen har lagt til Grund for sit Forslag, og jeg haaber ogsaa, at den i alt væsentligt denne Gang vil finde, at Regeringen har skønnet rigtigt. Naar derimod det ærede Medlem savnede en Begrundelse for, at Tallet i Folketinget var blevet forandret fra 9 til 12 Kr., og sagde, at han heller ikke i Forhandlingerne havde kunnet finde nogen Begrundelse derfor, kan det kun skyldes, at det ærede Medlem har overset en enkelt Udtalelse i Folketinget, thi jeg har udtrykkelig begrundet, hvorfor jeg har været med til at forhøje Tallet fra 9 til 12 Kr. Jeg mener ikke, at denne Forhøjelse betyder, at Lovforslaget medfører større Udgifter for Statskassen, end det gjorde, da det forelagdes. I Lovforslaget, som det blev forelagt, fandtes der i § 4 en Bestemmelse, der er taget ud, nemlig at de Udgifter, som Kommunerne allerede har afholdt eller besluttet afholdt til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel i Henhold til Dyrtidslovens § 1, ikke medregnedes i Maksimumsbeløbet. Denne Bestemmelse er altsaa strøget, og det er som en Erstatning for denne Bestemmelse, som faktisk vilde frigøre ikke ubetydelige Beløb, at man har forhøjet Beløbet fra 9 til 12 Kr. Det er atter et Skøn, om de 3 Kr. svarer til det rigtige. Det skulde ingenlunde undre mig, om nogen vilde sige, at første Del af § 4 i og for sig kunde motivere et større Antal Kroner end netop 3.

Tillad mig et Øjeblik at vende tilbage til den Betragtning, som er fremkommet fra ærede Medlemmer, som har henvist til Købstadforeningens Udtalelser, og som har ment, at dette Forslag særlig havde en købstadmæssig Karakter. Jeg maa tillade mig at hævde det modsatte: for Købstæderne i det hele taget og for de større Købstæder vil det, tror jeg, være i hvert

Fald uden afgørende Betydning, om den Affattelse, som Meningsfæller i Folketinget af det ærede Medlem (Kragh) ønskede, blev gennemført, eller denne bliver det. Det samme Beløb bliver jo i alt væsentligt stillet til Raadighed, og det blev rigtigt anført, at man ogsaa kunde anvende § 2 og skaffe sig Refusion efter § 1 for alle de vanskeligt stillede, naar man blot ved Regnskabsaflæggelsen gjorde Rede for, hvorledes man havde foretaget denne Deling. Det ærede Medlem nævnede, at jeg havde anført, at det for Københavns Kommune neppe betød noget finansielt. For en Kommune som København vil det ikke betyde noget finansielt, om den selv skal erlægge 170,000 Kr. mere eller mindre af disse Beløb. Navnlig vil det ikke spille nogen Rolle, naar denne Skattebestemmelse gennemføres, der indenfor Kommuner, hvor saa mange store Indtægter er samlede, vil tillade at skaffe Dyrtidsskatten fra saadanne Indtægter, som ikke vil have vanskeligt ved at bære den. Det samme vil gælde for de fleste andre større Købstæder; og for mange mindre Købstæder vil det Spørgsmaal heller ikke faa afgørende Betydning, om man anvender § 2 eller § 1, naar blot Beløbet er til Raadighed og man maa have Lov til at anvende § 2 med Refusion efter § 1. Disse Kommuner vil i Virkeligheden være forholdsvis frit stillede med Hensyn til Valget mellem § 2 og § 1. Derimod er Forslaget virkelig af væsentlig Betydning for Landkommunerne. Hvis man ser paa Landkommunernes Forhold, vil man sikkert komme til at erkende, at Landkommunerne for Flertallets Vedkommende ikke har ment, at det var nødvendigt at anvende § 1 til Maksimum, og hvorfor? Fordi Forholdet i mange Landkommuner er det, at Dyrtiden rammer mindre håardt, fordi Levnedsmiddelproduktionen foregaar der. Derfor er det saaledes, at det ikke har været saa afgjort nødvendigt at anvende det Maksimumsbeløb, som kan anvendes efter § 1. Den Omstændighed, at man forøger Maksimumsbeløbet efter § 1 fra 15 til 24 Kr., vil for saa vidt ikke betyde noget for disse Landkommuner. For dem af dem, der ikke har kunnet eller ikke har ment at kunne benytte mere end f. Eks. 9 Kr. efter § 1, er det jo uden Betydning, om der staa i Loven, at de har Lov til at anvende 15 eller 24 Kr. Men netop for Landkommunerne vil det i højere Grad end for Købstadkommunerne være muligt at anvende § 2, og dette til overmaade stort Held for Beboerne af